

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 148/2021
17.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Петра Лисула, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди Кн број 56/18 од 29.08.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 број 284/19 од 25.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 17. фебруара 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Петра Лисула, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди Кн број 56/18 од 29.08.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 број 284/19 од 25.08.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди Кн број 56/18 од 29.08.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Истовремено је одређено да је новчану казну окривљени дужан да плати суду у року од 6 месеци од дана правноснажности пресуде, те да уколико не плати новчану казну у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 89а. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са малолетном оштећеном ББ на удаљености мањој од 50 метара и забрана сваког даљег узнемиравања оштећене у трајању од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Окривљени је на основу члана 261. став 2. тачка 8) ЗКП обавезан да законској заступници малолетне оштећене ББ на име награде и нужних издатака њеног пуномоћника - адвоката Милице Кулићан плати износ од 27.750,00 динара у року од 30

дана од дана правноснажности пресуде, а на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан је и да суду плати износ од 17.405,06 динара на име трошкова психолошког вештачења, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 број 284/19 од 25.08.2020. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Кикинди Кн број 56/18 од 29.08.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Петар Лисул, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног „ослободити од одговорности“, или да побијане пресуде укине и врати надлежном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА истиче да је приликом доношења пресуде првостепени суд прекорачио предлог ОЈТ Кикинда у односу на кривичну санкцију, обзиром да је предлог јавног тужиоца за кажњавање окривљеног био да му се за предметно кривично дело изрекне условна осуда, и то казна затвора у трајању од 6 месеци са роком проверавања од 2 године, а због чега су према ставу браниоца и првостепена и другостепена пресуда незаконите и донете на штету окривљеног, имајући у виду да је осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) у вези члана 500. став 1. тачка 6) ЗКП, Врховни касациони суд оценио је неоснованим из следећих разлога:

Поведа кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП постоји, поред осталог, када је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, односно уколико суд изрекне врсту казне која није допуштена по закону или која није предвиђена за одређено кривично дело, или ако прекорачи најмању или највећу меру прописане казне, или ако изрекне споредну казну када то није допуштено, односно не изрекне споредну казну у случају када је њено изрицање обавезно.

Одредбама члана 500. став 1. тачка 6) ЗКП, прописано је да оптужни предлог, поред осталог, садржи предлог врсте и мере кривичне санкције и мере чије се изрицање тражи.

Ни првостепени, а ни другостепени суд нису везани предлогом јавног тужиоца који се односи на врсту и меру кривичне санкције која ће окривљеном бити изречена, већ су везани општим првицима о одмеравању казне, прописаним одредбама 54. Кривичног законика, односно прописаном казном за одређено кривично дело.

Одредбама члана 194. став 5. КЗ прописано је да ко прекрши мере заштите од насиља у породици које му је суд одредио на основу закона којим се уређују породични односи, казниће се затвором од 3 месеца до 3 године и новчаном казном.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је окривљени АА због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, то је по оцени овога суда приликом одмеравања казне у односу на окривљеног кривични закон правилно примењен, обзиром да је осуђен на законски минимум прописане казне за предметно кривично дело.

Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) у вези члана 500. став 1. тачка б) ЗКП, одбијен као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, у осталом делу бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем да окривљени није ни могао извршити предметно кривично дело јер се критичног дана од 10,05 до 11,05 часова налазио код мајстора, те да у току поступка није утврђено да је имао било какву намеру да изврши предметно кривично дело, изводећи при томе сопствени закључак да уколико је окривљени и учинио радњу која му је стављена на терет, ова радња не може имати квалификацију предметног кривичног дела јер иста не садржи примену насиља нити претње да ће напасти на живот или тело своје унуке – малолетне ББ, те да за изрицање мере безбедности забране приближавања и комуникације са малолетном оштећеном „нису постојали било какви основи“.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представљају дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић